

Borgermesteren, der har Sæde og er Præsæs, saavidt jeg veed, i Havnecommissionen, have slet ikke det Ringeste at sige i Sager, der angaae Helsingørs Havn; de kunne kun offentligt yttre Duffer, de kunne kun gennem deres Repræsentanter i Rigsdagen fremkomme med Forespørgsler derom, saaledes som den ærede Repræsentant for Helsingør i det andet Thing gjorde i 1854, da han gjorde, som Folkethings-tidenden Nr. 49 Pag. 575—580 udviser, opmærksom paa, hvor nødvendigt det var, at denne Havn blev udvidet. Regjeringen erkjendte det; den daværende Indenrigsminister erklærede, at der var vel saamange formuende Folk i Helsingør, at de nok kunde sørge for, at der blev optaget Kort, Tegninger og Plan over Havnen, og endelig henviste han til Communen selv, der meget godt kunde faae Havnen overdraget. Ja, Communen har vistnok Mod nok til selv at overtage Havnen med alle Indtagter, som gaar af deres egne Lommer til Havneudgifternes Bestridelse og Havnens Forbedring; der hører ikke meget Mod dertil for Communen; men Spørgsmaalet er, hvorledes Gjalden skulde ordnes, om Regjeringen vilde gaar ind paa moderate Billaar med en Amortisation af et Par pCt.; da troer jeg, at Communen meget gjerne gif ind derpaa og var istand til at hjælpe sig selv; om det ikke kunde ske ved egne Midler, saa vilde der let findes Pengemand, der vilde entree paa en saa god Entreprise, som Udvidelsen af Helsingørs Havn med de dertil hørende Indretninger vilde være. Jeg taber alligevel ikke Modet og vil heller ikke bortstøde Haabet hos mine Medborgere i Helsingør om, at Regjeringen dog engang, maaskee i Løbet af Aaret, vil tage en Beslutning om, at det skal ske, og at den da for den kommende Rigsdag vil fremkomme med Begjæring om de Summer, som dertil maatte udfordres. Der er, som sagt, ikke Stort at forlange for Diebliffet, og det maa dog vel engang komme. Jeg vil altsaa sige mine Medborgere, at de skulle ikke forholde sig rolige, men at de skulle arbejde derhen, at de faae Tilladelse til enten for egne Midler eller ved fremmed Hjælp at skaffe sig en bedre Havn; thi ellers troer jeg, at det har meget lange Udsigter. Vi have en Heelstats-

forfatning. Bliiver Sundtolden ophævet, capitaliseret eller, hvorledes man nu vil indrette det, med en staaende Amortisation eller ved at have Beløbet paa eengang faae Pengene i Hænderne, ja da er det saamænd ikke usandsynligt, at Sagen om Helsingørs Havns Udvidelse kunde blive gjort til en Heelstatssag, ja vi kunne maaskee tage af de Midler, som indkomme ved Drefundstoldens Capitalisering; da kan det trækkes uendeligt i Langdrag, og jeg skal derfor, som jeg har tilladt mig at sige, forberede mine Medborgere paa, at de strax selv maa sørge for den Hjælp, de tiltrænge, ad privat Veie eller ogsaa ved Communens Midler, alt estersom Regjeringen maatte stille sine Fordringer.

B. Christensen: Ja, det forekommer mig, at min ærede Ven, som har stillet denne Forespørgsel, har taget det Svar, som han fik fra Ministeren, i en noget anden Betydning for Sagen end den, hvori det er givet. Det forekommer mig nemlig, at Ministeren paa ingen Maade sagde, at der fra Regjeringens Side Intet agtedes gjort ved Sagen, men kun, at der i denne Session ikke agtedes gjort Noget fra Ministeriets Side. I Forbindelse dermed oplyste Ministeren ikke blot, at Sagen ikke er hvilende, men at den er under Forhandling; men hvad der forekommer mig at være af større Betydning, og hvad jeg nemlig vil anbefale den ærede Interpellant at lægge sig paa Sinde — Ministeren lod falde et, som jeg troer, velgrundet og betydningsfuldt Binf om, at der med alt det, der er blevet talt og sagt og skrevet om Sagen, dog endnu ikke er gjort, hvad der maatte ventes af en saa oplyst, saa formuende og til en Havn i saa høi Grad trængende Commune som Helsingørs, at der slet intet egentligt Tilbud foreligger fra denne. Jeg troer derfor, at den, der vil denne Sag, og den, der navnlig haaber paa Understøttelse for den ikke blot fra Regjeringens, men ogsaa fra Rigsdagens Side, han maa mindes og lægge sig det meget alvorligt paa Sinde, at f. Ex. Ribe, der med en stor Liberalitet i et meget tvivlsomt, men nu Gud ske Lov, som det synes, vellykket Foretagende, sandt Imødekommen og Understøttelse baade fra Regjeringens og